

Domingo Llegetera
Donatiu de l'Arxipiscopat

L'ULL

NÚM. 11

OLOT, 31 DE AGOST DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena.

PROTESTA

Nosaltres que quant erem minoria, formavem part del grup dels protestataris per entendre era la única manera de fer contrapés als arguments que apoiantse ab la *raió* de la *forsa*, sustentaban els nostres enemics, avuy que responem a una necessitat, avuy que som els representants *per se y per accidens*, de la nostre estimada ciutat, avuy també protestém contra les falsetats emeses per un cólega nostre.

Aquest colega poca solta, tan agressiu com sempre, ha dirigit la seva verborrea fastigosa contra alguns amics y companys nostres—no de redacció, entenguentnos—tots ells innocents estadants d'aquesta exelsa ciutat, inofensius com una criatura de quatre anys y que no tenen altre defecte qu'una extremada candidés y bonhomia, condicions que fan que tothom declari molestat qu'el procedir del eminent, literat cólega, es un dels més rastres apassionats que's coneixen.

L'ULL, el nostre simpàtic e infatigable ULL, quina potencia deductiva es tant tremenda (y que no admet ni poc ni molt per inducció), ha comprés que al publicar els noms y cògnoms d'uns quants amics nostres—y d'amic ho es tothom mentres no'ns demostrí lo contrari—no l'ha guiat altre objecte que'l de volguer fer conèixer als nostres entusiastes llegidors, al públic en general y més que tot als seus llegidors que d'amagat saboregen tant com poden el nostre ingeni, quins eren els que dirigien y confeccionaben un periódic que com el nostre tanta gràcia escampa per tot arreu, y... l'ha c....

Que'l setmanari d'acció catòlica ment descara-

dament, es cosa sabuda y fins de tant sabuda, sobrada; més, com que desitjém puntualisar conceptes, soms enemics d'invertirlos, volém tota la gloria per nosaltres, y no consentim ni consentirém que hi hagi qui vulga pendrens-la, perquè seria ben trist que hi hagués qui pretingués robar-nos la paternitat de L'ULL, part integrant e importantíssim admin'cul de nostre humil personalitat, no podém menys que protestar del atropell que ab nosaltres vol perpetrarse y com es natural... preném les degudes precaucions.

¿Qui soms els de L'ULL?—Soms els que no consentim ni volém consentir que continuin exercint de directors de la nostra estimada ciutat, els elements que ab el seu procedir han demostrat palesament que's troven incapacitats per regir els destins d'una ciutat que com la nostra desitja trovarse dins del mon *civilisat*, d'aquest mon del quin la seva malícia y la seva mala fé han volgut apartarla tant temps com han pogut.

Per sort la nostra població al crit d'*alerta*, donat pel nostre xistós popular setmanari, va dexóndant-se y va veient clarament qui son, aont van y que volen els qui amparats baix la capa d'una rel ligió—quih dogma no volém discutir perquè l'acceptém íntegrament—mangoneixavan y eren árbitres de vida y hisendes, sitiand per fam als que no volíem acceptar el jou d'un esclavatje monstruós y repugnant; y convencentse al mateix temps de que la ignorancia supina dels que's titulaven directors, no'ls conduiría a cap solució pràctica.

Ja n'estém tips de bava pumentia, de paraules injurioses y malignes, y per aixó continuarem la

nostre tasca, posant de relleu els greus defectes y tares que tenen els qui's titulen *gent de bé*.

¡La gent de bé! Ja, ja, ja. Y ¿gosen titularse gent de bé, ells que no tenen inconvenient en sacrificar—per poguer satisfer llurs passions indignes y monstruoses—les afeccions més preuades del home? ¿Qué entenen per gent de bé? ¡Ah! ja ho suposém: els que van coberts per la manifestació externa de que compleixen ab els preceptes de la seva religió y que ab aquesta coberta que no es altre cosa qu'una hipocresia refinada, que'ls porta a no sentir altres afeccions que les passions bestials del més denigrant dels irracionals, volen fer lo que millor els hi sembli, passant per damunt de totes les lleis divines y humanes.

Contra aquesta escoria contra aquesta hipocresia, es contra la que nosaltres aixequém la hermosa bandera de llibertat, progrés y alegría y per res del mon consentirem que ningú dupli de la paternitat d'una obra tant magna com la del nostre

setmanari, y que l'atribueixi a qui res hi te que veurer, per les següents rahons. 1.º Perqué tot-hóm vol lo que es seu, y no s'ho deixa pendrer, y com que L'ULL es nostre, ben nostre, no consentim ni consentirém—que carai ten'ím de consentir, —que ningú se n'aproprii, y 2.º Perqué'l nostre setmanari, com altre Quixot, recorre ab sorollós éxit les cinc parts del mon conegut y altres parts amagades y que no volém enumerar, establint ab el seu lèxic y la seva dicció correcta una verdadera escola fins avui desconeguda y que conta ab més adoptes y fanàtics que les creades en temps menys venturosos, pro no tant, hipòcrites, per Kant, Krause, Rousseau y demés nulitats europees.

Ja ho saben doncs senyors del setmanari ridícul lo nostre es ben nostre y ho volém; en quan a vostés.... ens repugna y ens fa fàstic. *Anda, chúpate esta.*

CALENBOURS

¿Quin es l'avi que corre ab més velocitat?—*L'a-vi-cicleta.*

¿Quin es el comble d'en Julivert?—Ser pastanaga.

¿Y'l d'un qui li diuen Ferro?—Estar carregat de filles guapes.

¿Quina fruita regala un castellá a un a qui pega?—*Tomate estal!!*

ÚLTIMA HORA

Era de noche y sin embargo llovía. Eren les tres del matí, quan uns cops forts, molt forts, donats per una má ferma y corpulenta, feren que ab tot y lo intempestiu de l'hora, un nostre estimat redactor—que dif sia de pas, te un son que no l'interromp el toc de somatent—despertés *inconscienti*, y calsantse la indumentaria, obri la porta de la cambra, enterantse ab gran sorpresa de que acabava d'arribar a gran velocitat, un telegrama, quin contingut va ferlo caure d'ull a terra, de tal

modo y manera, que feu temer per la seva preciosa y estimada vista.

El telégrama que va rebre, es com segueix, sens treure ni afegir cap paraula:—L'ULL. Olot.—Acabamos de enterarnos de que el autor del suelto publicado en el semanario «El Deber» y que designaba á algunos amigos como á redactores de L'ULL es el eminente literato imberbe conocido per en Vicentet. Noticia producido enorme pánico. Valores han bajado considerablemente, como tambien calzoncillos, subiendo en cambio camisetas. Témesse, si no se aprieta y no se toman precauciones, posible intromisión de elementos extraños en sitios reservados.—*Fallieres, Rochefeller, Rochil.*

Mercés, amics, per l'interés que'n favor nostre vos preneu; més no creyem ab la importancia que doneu a la nova. Compreném la revolució que'n el camp literari, deu haver produït la nova de que D. Vicentet feia articles en *El Deber*, perque aquet vici era l'únic que no se li coneixia, pró no comprenem com pot haver produït pánico en els mercats estrangers.

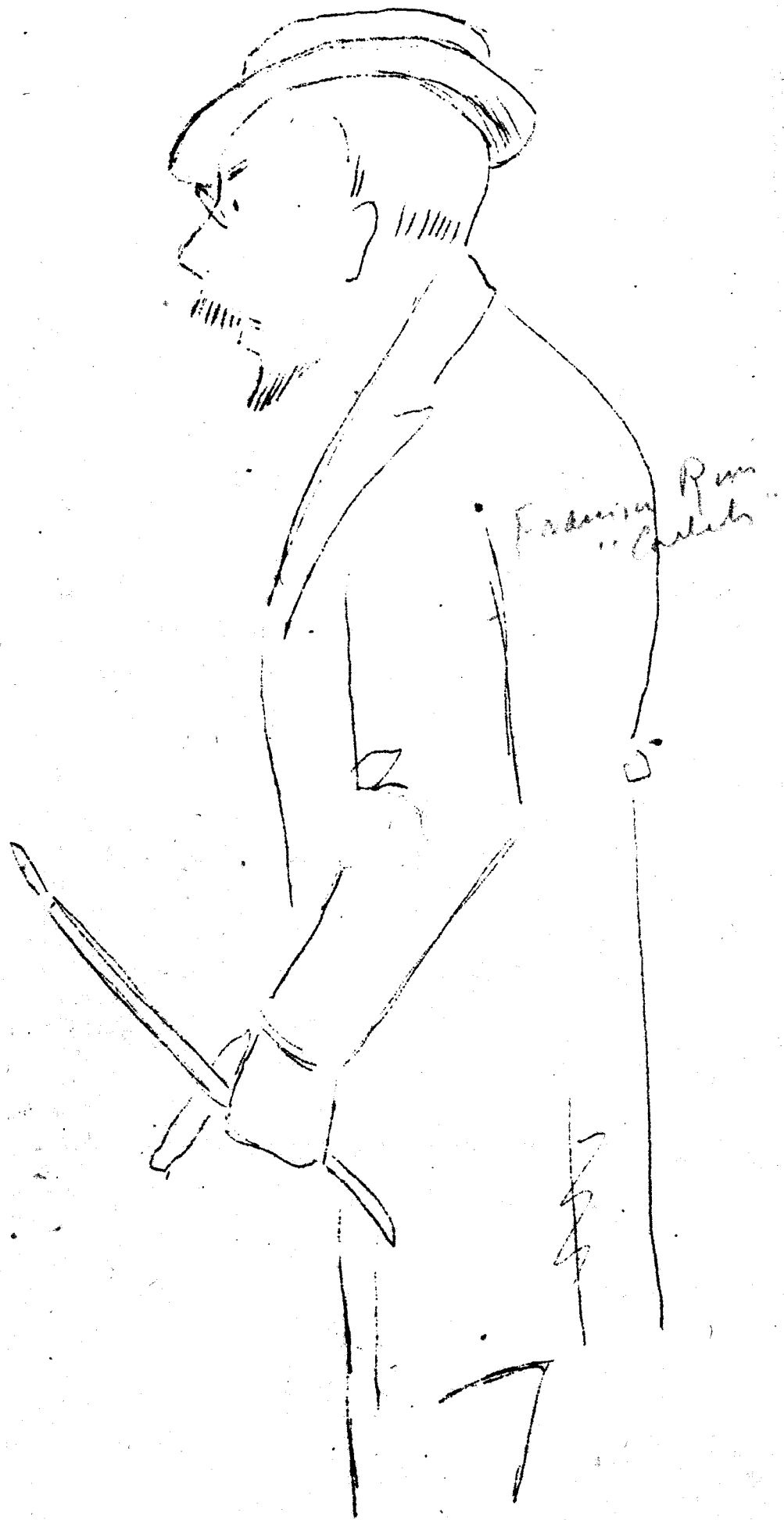
¿Y aixó vos estranya? ¿Qué direu quan sapigueu—y aixó no ho dirá pas *El Deber*—que'l tal Vicentet renega y blasfema pitjor qu'un mal parlat carreter y mou uns escándols tan fenomenals en la societat ahont s'hi reuneix la goma d'Olot, que fins ha fet necessaria una reprimenda per

MONS PARTURIENS

L'Amo.—¡Vaja, tot ha anat be!.. Es un *Follet*.

«El Deber».—¡Ay, gracias a Deu!; pró tinc por que sigui... un gastament.

CARLITOS, EL PAPERER

Es eloqüent y formal
y gran figura en la ciutat;
y si avui es concejal...
no es de la seva voluntat

part de la junta? ¿Vritat que hos extranyará? Ja sabem que no'l creien tant mal educat; pró, com hi ha Deu, encara que no sigui vers, es vritat.

LES BONES INTENCIONS DE L'ULL

Per fi ha arribat l'emocionant moment de dirvos que EL GRAN CALAVERA, EL NON PLUS ULTRA, o sia el desitjat, l'esperat y'l sucós NOMBRE EXTRAORDINARI, sortirà *si el tiempo no lo impide y con permiso de la autoridad*, el vinent dissapte, vigilia de les Festes del Tura, a dos quarts de vuit del vespre. Veureu, llegireu y riureu un gravats litogrífics fets a Barcelona, articles de celebritats mundials, versos de inspirats poetes, y xistos dels homes de gran gresca. Tot aixó, estarà contingut en dotse planes y no més valdrá la miseria de vinticin cèntims.

AIXECADA DE TELÓ

A no esser la bona interpretació de *L'ase d'en Buridan*, aquesta comedia no haguera agradat ni una mica. Se veia que l'autor va volguer escriure a la forsa tres actes; per aixó apelá a situacions falsas y a xistos de verdura poca solta. La Xirgu, com sempre, ns feu disfrutar en gran manera; la Santolaria molt bonica y discreta, y tots els demés com l'Aymerich, els dos Capdevila, l'Ortin y en Miquel, en varen treure forsa partit.

El *Pintor de miracles*, la pessa d'en Rosinyol, ja se sab, ple de broma rossinyolesca, celebrada pel respectable.

La Barcelonina, es una d'aquelles comedies ben construïdes, que's presta' pera lluirshi la Senyora Xirgu, de la manera que solsament ho sab fer ella, aportanthi el seu art exquisit. Bona companyia tingué ab llurs intérpretes, sobretot els Srs. Miquel y Aymerich.

Ultimament, per *La ma de mico*, també podem llessar les campanes al vol, pera celebrar la interpretació espaterrant que li donaren els nostres admirables amics. ¡Llástima que'l Sr. Munt no tingui voluntat pera renunciar als crits innecessaris!

ULLADES DE LA SETMANA

Tothom sab que'l poble d'Olot, aplaudí a la nostre Marguerida, en aquella vibrant tragedia d'en Carrión, *El Fill de Crist*.

Ara nosaltres diem: en Carrión, es aquell mateix que, l'any passat, varen *carabassejar* en els Jocs Florals. Es aquell, que'l vispresident de l'últim jurat florero—esdevingut memorable per les seves tupinades—afirmava ab grossera y supina ignorancia que no tenia res de poeta!!! Baja, baja, Sr. exvispresident, vagi a veure *El Fill de Crist*, resi ab contrició el *jo pecador* y tallis després la coleta pera fer versos y comedies.

Una persona que'ns mereix crèdit enter, ens assegura que, un dia de la propera setmana, l'académic Piparro—un bon xicot de sis anys escassos—donará una conferencia en el local de la «Jovenut Tradicionalista», desarrotilant el següent importantíssim tema: «La homeopatia, les ondes hertzianes y la fabricació del xocolate, comparades analítica y sinteticament ab la telepatia, el carbunco caries y el ferrocarril de cremallera. Exímen filosófic y corolaris».

En l'«Ideal Park», en la nit del vint y sis del mes que'ns acaba de deixar, la coneguda cançonetista de l'«Edén Concert» de Barcelona, que batalla ab el nom de Bella Carmela, va tenir el bon pensament de cantar ab les hermoses notes de *Le vals de la sombre*, la xistosa cançó insertada en les célebres columnes de L'ULL ab el titol de *La cançó de la raspa*. El nombrós públic, del que formaven part agraciades senyoretas forasteres, ab extruendosos aplausos va demostrar qu'era un ullaire *enragé*. ¡Visquin la xerinola y les manifestacions afectuoses a L'ULL, cada dia més popular! Soms els amos d'Olot, no hi ha remei.

¡Ja está, ja! L'auster, el recatat, el beatífic y apreciable comfrare nostre, *El Déber*, ha desflurat una criatura, gracies a la virilitat de L'ULL que no més feia dos mesos y mitj que l'habia posat en interessant estat. En l'hora del deslliurament, diuen que, l'exemplar colega, era assistit pel Dr. Pere, que's una experta comadrona. Pró,

sembla que'n el claustre matern encara n'hi belluga un altre. Serà bessonada.

El nou company de penes y alegries, ha rebut el santificat nom de *Follet*. Ens saluda y'l corresponentem degudament.

Per aré, doncs, ja soms dos en el camp de la verda xirintola; més, hi ha una diferencia manifesta, entre la verdura d'ell y la nostre. *El Follet*, es l'innovador d'una verdura malaltissa, hospitalenca, que després flaires de copaile y permataganat; la nostre, la de L'ULL, es verdura refina da de *foyer*, de *boudoir* d'una *cocotte*, la part alegre del vici.

Benvinguts y deixeu que *El Deber* y L'ULL, exclamin al unisson: ¡Tot sigui per la nostre Santa Mare Iglesia!

Llegim en el *Papitu* de Barcelona: «Els nostres estimats confreres olotins de L'ULL, germans caríssims en la Santa Barrila, penjén en el balcó de la seva redacció el retrat del papiresc rector d'Olot. Els hi desitjén llarga y próspera vida». Grans mercés, simpàtichissims germans xerinoletics.

Tenim en nostre poder una sabrosa carta que porta la firma *Teresita H.* Aquesta xicota, que per lo vist es una admiradora del nostre *humil y valiente semanario*—com diu ella—ens explica que fa pocs dies va veure quatre senyoretas que, portant un *armonium*, se dirigien a la *Escuela de mossen B. O. A.*, fent-lo—continua diguent,—en comparecer a dicha escuela una concurrencia muy grande de señoritas. Una vez allí reunidas, compareció el susodicho padre B...., haciéndole una delirante obasió que duró más de diez minutos, dando vivas a musen Jaquin á su garbo por lo que sabe dirigir bien las pollas que le están confiadas. Finalmente, ens encarrega que tinguém la vista fixa sobre quatre persones: mossen D...., mossen U...., mossen P.... y mossen B... que es *inquiean más mujeres que Bombita toros.*

Corre ab molta insistencia el rumor de que'l diluns quasi ningú va veure'l pollo Tejada. ¿Saben per qué?—¡sempre n'hi ha d'haver de xerraires!— Doncs, perque feia llit a l'Hotel de can Xam, mentres li rentaven el traje de fil que continuamente vesteix.

El d'a següent, se deixá veure y se li sentí parlar, en cosa de trenta quatre minuts y vint segons, cinquante sis mil vegades del Camp de Sports.

Nostre admiració més profunda per la benemérita entitat báquica que porta la rahó social de *Carro del vi*, ab motiu dels entusiasmes que arreu demostre en llaor de l'insigne periódic L'ULL. Que per molts anys tinguin els socis vintcols, salut y gresca, en be de la ficalíssima terra que va tenir el gust de véurels neixer.

El cachondíssim cap ell a net dels versos plagiats a mossén Cinto, li va passar l'altre dia un cas que va comprometre seriament el seu agrosolat misticisme. Baixava—¡ja s'ho han pensat que seria cosa d'una baixada?—tot tranquil, rialler y presumint pe'l carrer de S. Tomás, quant tot d'un plegat veiem que'l seu rostre angelical pren un color vermellós com una magrana. Mirarem d'indigar la causa d'aquell cambi camaleónic y... ¡tableau..! l'hi havia caigut l'impermeable preservatiu.

CORRESPONDENCIA

Admiradora de L'ULL.—Gracies per la postal y per les seves alabansos. Saluda als demés olotins que viuen a Frankfurt.

Pauet.—Les més expressives gracies. Ho publicarem en el nombre extraordinari. Servidor de vosté.

Un amic.—¿Que si'ns fa por «El Deber»? Fugi, home, fugi.

Llepa fets—Aprofitarem alguna cosa de les moltes que'ns envia. Agrats li soms.

Teresita H.—Avui ens fem reso de la seva carta, hermosa nostre.

Sifes.—Vosté es un graciós molt desgraciát.